

1. Soitan Mikalle ja haluan puhua. Haluan päästellä höyryjä ja avautua. Se on hyvää terapiaa ja kaiken lisäksi ilmaista. Mika osaa kuunnella ja sen vitsit ovat sopivan huonoja. Mikan seurassa on yksinkertaisesti mukavaa. Miksi se ei siis ole soittanut? Viimeksikin se keksi jonkun huonon tekosyyntä välttääkseen tapaamista. Nyt se lusmu saa luvan tulla juttelemaan! Puhelin tuuttaa melko kauan. Meinaan jo hermostua, mutta sitten Mika vastaa. - Moi, se sanoo ja kuulostaa apaattiselta. Ei lupaa hyvää. Se pitää näköjään pakottaa ulos kämpästään. - Moi, huvittasko lähtee kahville? kysyn. Koitan kuulostaa innostavalta ja motivoivalta. - Hhmm, en mä tiedä, Mika sanoo lahnan äänellä. - Pakko tulla! huudan. - Mä en halua olla yksin! Mä tarvin juttuseuraa nyt ja heti. Muuten mä sekoan! Siellä on tosi hyvä ilmakin. Kevät tulee, kärpäset herää! En mä kyllä niistä pidä, mutta muuten kevät on tosi kiva. Joka puolella on säpinää, ihmiset kaivautuu ulos koloistaan ja rakastelee! Mimmit pukeutuu liian vähiin vaatteisiin, palelluttaa itsensä, mutta ainakin ne näyttää tosi hyvältä! Sä tuut nyt kahville tai kaljalle, halusit tai et! Onko selvä? - Selvä, Mika sanoo. Sovitaan tapaaminen neljäksi kirjastonkahvilaan. Olen viime aikoina ollut aika paljon yksin. Onneksi nyt on tarjolla laatuseuraa. Olen kyllä vähän loukkaantunut, koska Mika ei halua tavata useammin. Mun mielestä Mika on mahtava ihminen, mutta mitä jos pitää mua mulkkuna? Karkea ajatus. Ei se voi olla totta. Mehän ollaan tunnettu jo vuosia. Ei kai Mika voi olla niin masokisti, että kiduttaisi itseään mun seurassa, jos ei yhtään sietäisi mua. Kävelen kirjastosillan yli. Jokirannassa on paljon porukkaa. Pitkätukkaiset jonnet istuvat taas samassa paikassa ja juovat olutta. Samanlainen minäkin olin viisi vuotta sitten ja haluaisin ehkä olla vieläkin. Nuoruus on kaunista. "Mielummin kuollut kuin aikuinen" joku sanoi joskus. Hyvin sanottu, vaikka ehkä vähän yliampuva. Saavun kahvilaan viisi minuuttia myöhässä. Näen Mikan istuvan jo nurkkapöydässä. Vaihdetaan aluksi ne tavanomaiset kuulumiset. Mikan tilanne ei kuulema ole muuttunut. Samaa vanhaa, mutta kuulema kelpaa. Se työskentelee Hesburgerissa kolme päivää viikossa, harrastaa juoksua ja seinäkiipeilyä, hakkaa tietokonepelejä, sekä tappelee tyttöystävänsä Leenan kanssa. - Kohtuuden rajoissa kuitenkin, Mika huomauttaa. - Itseasiassa pieni riita tekee välillä oikein mojovaa. Herättää hyvin horroksesta. Suosittelen. Kaiken kaikkiaan mulla on asiat todella hyvin. - Osaisinpa mäkin olla noin positiivinen, sanon. - Kuitenkin depis vaani mua jatkuvasti joka nurkan takana. Yksikin pettymys ja se hyökkää kovalla kädellä. Onneksi nyt on kevät. Se piristää... - Niimpä, toi on oikea asenne! Mika keskeyttää. - Koita löytää positiivisia puolia. Niin sä puhelimestakin teit. Ei elämältä kannata odottaa liikoja, muuten yleensä pettyy. Tänään mulle riittää ainakin kevät ja kahvikuppi hyvässä seurassa. - Etkö sä muka vaadi elämältä mitään muuta? Älä nyt viitsi! sanon. Mika katsoo mua hetken ja miettii. - Okei! Ehkä tässä kahvissa voisi olla maidon sijasta kermää. Sitten sun tilallasi voisi olla toi kirjaston Jaana, eräs tiukka mekko päällä. Paremman puutteessa sä silti kelpaat, älä huoli! Mutta lopeta tuo mariseminen! - En mä mitään marise! huudan. - Kyllä sä vähän mariset! Etkä ole päässyt vielä edes kunnolla vauhtiin. Mä tunnen sut ja näen sun ilmeesi. Lopeta jo, ennen kuin aloitatkaan! - Just! Sä alat heti käskemään, että mitä mä saan ja mitä mä en saa puhua! - No kun sä jauhat aina tota samaa! Helpottaako toi valitus sun oloasi jotenkin? En kuule usko! Päinvastoin. Mä ainakin masentuisin, jos joutuisin kuulemaan omaa ruikutustani joka päivä. Asioista on hyvä puhua, mutta kohtuus kaikessa! Koita hankkia uusia ongelmia, tai neurooseja. Sekin voi piristää ja ainakin niitä olisi viihdyttävämpi kuunnella. - Haista paska, sanon. Yleensä Mika antaa mun valittaa rauhassa. Mikä siihen on mennyt? Olinko oikeassa kun epäilin, että se ei pidä musta? - Sori, Mika jatkaa pienen hiljaisuuden jälkeen. - Mua vaan alkaa jo turhauttaa nämä ainaiset keskustelut... Mä oon myös huomannut, että jos sua koittaa lohduttaa, niin sanot, että mä vähättelen. Mä en tiedä mitä mun pitäisi sanoa... - Ole vaikka hiljaa ja kuuntele. Tai jos et jaksaa kuunnella, niin ole edes

hiljaa, ehdotan. - Kai mä saan kommentoida miten mua huvittaa. Vai oonko mä sun kaveri vain sen takia, että voit vuodattaa mulle tota paskaa? Jos mä olen sun terapeutti, niin anna rahaa. - Antaa olla! huudan. - Ei sitten puhuta mitään! Yhtäkkiä kahvilan työntekijä tulee meidän luoksemme. - Anteeksi, voitteko olla hiljempaa? Tai sitten menette muualle tappelemaan, se kehoittaa. - Mä juuri äsken sanoin, että me enää puhuta mitään! huudan. - Juuh, anteeksi tämä häiriö... Mika nöyristelee. - Ehkä meidän tosiaan on paras lähteä! 2. Ulkona on kaunis keväinen ilma. Mennään istumaan kirjaston pihan penkille. Annan Mikalle tupakan. Olen jo rauhoittunut. Hävettää oma käytökseni. En ole tajunnut, että kuormitan Mikaa ruikutuksellani. En varmaan itsekään kestäisi itseäni, jos olisin joku muu. - Sori, ei sitä aina huomaa, että valittaa niin paljon. Nyt meikä ryhdistäytyy, sanon. - Ei se mitään, Mika sanoo. - Mutta koita kiinnittää enemmän huomiota positiivisiin asioihin. Ei kannata ruveta itkurunkkariksi. Sää oot liian vaativa. Ihminen saa kiksit yleensä aika mitättömistä asioista. Tänään mä esimerkiksi heitin nämä kangastennarit jalkaan pitkästä ajasta. Kevään kunniksi. En muistanut, että näissä on näin helvetin ohut pohja! Tuntee kovan asfaltin jalkojensa alla. Tulee semmoinen fiba, että on laskeutunut maanpinnalle ja palannut elämään! Se tuntuu hyvältä. Mikan kevyt höpöttely piristää. Lähdetään kävelemään pitkin jokirantaa. Mitään päämäärää ei ole, eikä tarvitsekaan olla. Tunnetaan lämmin ja keväinen tuuli kasvoilla. Tulee vähän romanttinen olo. Toivon, että Mikan tilalla olisi joku kaunis tyttö. Mieluiten Sonja. Ah! - Kyllä sä saat vähän mulle avautua mulle, Mika sanoo. - Ainakin jos sulla on jotain uutta kerrottavaa. Painaako joku asia nyt erityisesti mieltä? - Ei mua mikään paina! Tai no ehkä yksinäisyys välillä... Oon ollut viimeaikoina paljon yksin ja lueskellut yksinäisyydestä kertovia kirjoja. Olen hakenut vertaistukea, mutta paskat! Parhaat kirjat on semmoisia missä sattuu ja tapahtuu! No, Päätalokin on välillä ihan rentouttavaa... Mihin jäinkään? Niin, siis mä tarvisin lisää aktiviteettia! Tällä hetkellä mä haen duunia. - Hyvä homma! Mika kehuu. - Pääset parempaan elämänrytmiin sitä kautta! - Niimpä! sanon. - Kyllä mä kohta alan hakemaan. Mutta naisen mä tarvitsisin myös. Mulla on ikävä Sonjaa... Mika läppäisee itseään otsalle. - Koita jo päästä siitä yli! - No mä koitan ja koitan! vauhkoon. - Mä itseasiassa luulin jo, että pääsin! Mutta sitten näin sen baarissa viikonloppuna ja kaikki vanhat haavat, sekä himot tuli takaisin. Mä koitin olla sille mukava ja kyselin sen kuulumisia, mutta se katsoi mua kuin jotain halpaa makkaraa ja ynähteli parin sanan vastauksia. Siitä ei koskaan tiedä. Välillä se on vieläkin ihan kiva, mutta nyt sen naamasta heti näkyi, että se oli päättänyt mun olevan perseestä. Mä näin siellä myös Sonjan uuden miehen. Se oli aika kookas, käy kuulema salilla. No mikäs siinä, kyllä mäkin tykkään treenatuista mimmeistä! Mutta mä huomasin, että sen äijän silmät oli kuin lautaset. Sillä oli veressä muutakin kuin alkoholia! Sonja sanoi joskus, että se ei olisi ollut kiinnostunut musta, jos olisin polttanut, mutta nyt sen uusi mies vetää tyyliin subua! Sonja puhuu itsensä aina pussiin! Mä myös huomasin, että sen äijän toinen käsi puristui nyrkkiin, kun se tajusi kuka mä olin. Olisi halunnut moksauttaa! Se on just sitä tyyppiä! Viihdekäyttäjä huppariheikki, joka rupeaa uhoamaan kännissä. Vielä Sonja himoitsee ja ihailee sen muskeleita, mutta saa nähdä mikä on fiilis, kun alkaa tulemaan nyrkistä! - Jep, jep... Mika lausuu välinpitämättömästi. Sitä ei kiinnosta. Monia jokirannassa vastaantulevia tyyppejä kuitenkin kiinnostaa. Puhun aika kovaa. En anna sen haitata. - Tämä ei vetele! jatkan. - Mä koitin olla Sonjalle mukava. Semmoinen koskettava tuulahdus menneisyydestä, mutta se oli äärimmäisen vittumainen. Lähdin pian toiseen pöytään. Sillä on muuten nykyään vihertävä tukka! Tosi mauton! Toisaalta myös seksikäs. Sen peppu on myös kiinteytynyt, koska se käy nykyään lenkillä. Miksi se näytti niin hyvältä!? Jossain vaiheessa me päätettiin vaihtaa baaria, mutta mä kävin vielä nopeasti Sonjan luona. "Kyllä mäkin olen ihminen, usko tai älä!" sanoin ja lähdin pois. Se katsoi mua vähän hölmistyneenä ja

oli varmaan eri mieltä. - Riittäiskö jo? Mika kysyy. - Joo... vastaan, vaikka olen vasta pääsemässä vauhtiin. - Haetaanko kaupasta pari bisseä? Mika ehdottaa. - Mulla alkaa suu napsumaan, kun kuuntelen sun juttujasi. Ei sun tarvi edes vastata. Tämä ei ollut pyyntö, vaan käsky. 3. Käydään valintatalossa ja mennään istumaan jokirannan penkille. Pullonavaaja on tietysti jäänyt kotiin, mutta Mika irrottaa korkit hampaillaan. - Rupee hei harrastamaan urheilua! se ehdottaa. - Piristää kummasti! Mun mielestä on etenkin mahtavaa, että pian pääsee pelaamaan futista. Hetken aikaa koko elämä on keskittynyt siihen yhteen vitun palloon ja kaikki muu turha sulkeutuu pois! Se on terapeutista, jos mikä! Timmissä kunnossa ihminen näyttää muutenkin paremmalta. - Niin kuin se Sonjan uusi jätkä... sanon katkerana. - Lopeta jo mussutus! - Mä luulen, että Sonja on noitanut mut, jatkan. - Sehän on kotoisin Pohjoisesta. Lapin noita! Se laittaa mun suuhun vammaisia sanoja, kun yritän lähestyä uusia mimmejä. Sen henki myös kummittelee mun asunnossa. Välillä mä kuulen rappukäytävässä askelia ja luulen että Sonja tekee comebackin... Aamulla mä rakastelen mun tyynyä ja kuvittelen että se on Sonja... - Tyynykin on parempi kun se mimmi, Mika keskeyttää. - Haista paska, sanon ja jatkan: - Yksi päivä mä luukutin 22-Pisterpiron levyä. Me kuunneltiin sitä Sonjan kanssa usein. Makustelin surun ja ilon sekaisessa tilassa menneitä onnenhetkiä. Palasi mieleen se valtava eroottinen lataus. Etenkin muistui mieleen ne pari maanista ja viinan huuuista iltaa kaupungilla meidän suhteen alkuvaiheesta. Ne jotka päätyivät lopulta himokkaaseen naintiin Sonjan asunnolla. Se tuntui joltain! Aamulla mä makasin vuoteessa taju kankaalla ja tuijottelin kattoa. Sonja raapi itseään, maiskutteli suutaan ja näytti joltain mangnustilta... Sitten naitiin vielä lisää. Tykitin sitä takaa päin ja laukesin rajusti. Hei, puhunko mä liian kovalla äänellä? Viereisen penkin tyypit katsoo tänne päin. Sori! Te kaikki ette varmaan halua kuunnella! Vai haluatteko? Tulkaa lähemmäs jos kiinnostaa! - Joku roti! Ole hiljempaa, Mika käskee. Ajattelen, että ehkä on tosiaan parempi puhua jostain muusta. Mä aina avaudun Mikalle omista asioistani, mutta en tajua kysyä sen kuulumisia. Mika harvoin valittaa ongelmistaan. Sillä tavalla se on tyypillinen suomalainen mies. Vetää itsensä mielummin jojoon kuin valittaa. Mika ei saa tehdä itselleen niin! Ehkä sen täytyy saada purkaa mulle sydäntään. - Miten sulla muuten Leenan kanssa menee? aloitan. Mika näyttää nyrpeätä naamaa. Tajuan, että jokin on hullusti. - Ihan hyvin. Etsitään just uutta asuntoa. - Jaa, mitä vikaa nykyisessä on? - Ei mitään, se on tosi mukava. Paras kämppä mitä mulla on ikinä ollut. Siinä kävi vain niin, että Leena irtisanoi sen eräs päivä. Me vähän riideltiin. Huudettiin kilpaa toisillemme, että se on loppu nyt! Sitten Leena soitti vuokraisännälle. Seuraavana päivänä sovittiin riita. Kohta lähtee kuitenkin kämppä alta... - Eihän tossa ole mitään järkeä, sanon. - Ei niin. Eilen oli tarkoitus mennä asuntoesittelyyn. Se kämppä näytti tosi makeelta kuvissa, mutta sitten navigaattori ohjasi johonkin vittuun, eikä ehditty paikalle. Hirveetä sählyystä! Miksi Leena irtisanoi mejän asunnon? Kohta asutaan kadulla, jumalauta! - Ja teillä menee siis Leenan kanssa hyvin vai? - No menee, menee! Tää nyt on vaan tämmöistä... Tai en mä tiedä! Ehkä pitäisi erota! - Mikä siinä mättää? Miksi riitelette? - Musta tuntuu, että Leena rakastaa mua, mutta ei silti pidä musta. Ne on kaksi eri asiaa. Mä en riitä sille tällaisena. En mä ruvennut suhteeseen käydäkseni läpi jotain saatanan muutosprosessia! Minusta Leenan ja Mikan suhde on aina vaikuttanut löysässä hirressä roikkumiselta. Mietin millä sanoilla voisin lohduttaa sitä. - No, sulla on ainakin vakituinen työpaikka, sanon lopulta. Huono lohdutus. Heijastelen omaa kateuttani, koska itselläni ei ole duunia. Olisi pitänyt keksiä jotain muuta. - No joo, Mika sanoo. - Silti musta tuntuu, että mun elämä valuu nykyisessä duunissa hukkaan. Leena yrittää lohduttaa, mutta sen lohdutukset on vähän latteita. Kyllä mä tiedän, että on ihmisiä joilla menee huonommin. Mitä se mua auttaa? Mä saan ruoskia itseäni pitkällä piiskalla jos haluan! Mä en aijo tyytyä keskinkertaisuuteen! Mä

haluan kaiken heti ja nyt! Miksen mä voinut syntyä kultalusikka suussa? Ärsyttävää! Nyt mun pitää tehdä töitä asioiden eteen! Saan vain sen mitä ansaitseen ja joskus en sitäkään. Se vääriin! Koitan välillä lohduttaa itseäni, että olen hyvä jätkä ja ahkera kunnon kansalainen. Mutta minkäs teet - kyllä mä mieluummin olisin joku sulttaani, kuin Hesen myyjä! Raha tua valtaa ja valta tuo naisia! Kyllä Leenakin mulle kelpaa, mutta kyllä tästä maailmassa varmaan parempikin mimmi löytyisi, jos olisin miljonääri. Monet laulun väittää, että rahalla ei saa rakkautta. Musta tuntuu että ihminen on niin sokea rahalle, että parilla millillä irtoaa ainakin pinnalista lempeä. Parempi se kuin ei mitään! Hahahah! Olen ihmeissäni, koska Mika harvoin tilittää asioitaan noin avoimesti. - Kuulostaa vähän siltä, että et ole enää niin innostunut Leenasta... sanon varovaisesti. - No voi olla. Joskus mä ajattelen vieläkin Elinaa. Muistatko sä sen? Mä ajattelin silloin ihan tosissani, että Elina voisi olla mulle se oikea. Hääkellot soi mun päässä, kling klong! Sitten Elina lähti Laitilaan nussimaan jotain kulmakarvahiirtä. Sillä tyypillä oli vittu yhdistyneet kulmakarvat! Mieti nyt. Mä uskoin, että edes James Bond, tai Casanova ei voisi viedä Elinaa multa, mutta hupsista keikkaa! Mitäköhän Elina näki siinä jätkässä? Kai se on niin, ettei aito rakkaus tunne niin pinnallista asiaa kuin ulkonäkö. En keksi muuta syytä miksi Elina olisi pettänyt mua sellaisen töyhtöhyypän kanssa. Okei, enhän mä sitä tunne. Voihan se olla mahtava ihminen. En mä halua olla mitenkään pinnallinen, eikä ulkonäöllä ole mitään merkitystä, mutta näkisit sen... hyi saatana. - Otan osaa, sanon. - Tiedän miltä se tuntuu kun... - Älä lässytä! Ero teki mulle ihan hyvää! Mä rupesin taas kuntoilemaan ja juoksin joka päivä helvetin pitkiä lenkkejä. Nykyään mulla on timmi peppu ja hyvä ryhti, hahah! Leena on myös paremman näköinen ja fiksumpi kuin Elina, vaikka onkin neuroottinen ja tekee mut hulluksi. Rupee sä kuule harrastamaan juoksua! Tekee oikeen mojovaa. Vapauttaa. Tasapainoittaa ajatuksia... - Voisihan sitä kokeilla. 4. Mikalta alkaa jutut taas lentämään. Hieno homma. Taitaa johtua alkoholista. Miksi selvinpäin on niin vaikea vapautua? Aurinko alkaa laskemaan ja jokiranta näyttää upean tunnelmalliselta. Kuin maalauksesta. Wiklundilla oli myynnissä verhot, jossa oli kuva tästä maisemasta. Olisin halunnut ne kämpppääni, mutta oli turhan tyyristä. - Mä luulen tietäväni yhden sun ongelmasi, Mika alkaa opettamaan. - Oot liian nöyrä. Sulla on liian alistuva asenne. Liian kiltti mies ei paneta! Piste. Fakta. Viidakonlaki. Joskus pitää olla röyhkeä, jos haluaa kunnioitusta! - Se on totta, myönnän. - Sonjakin kysyi multa meidän suhteen loppuvaiheessa, että miksi olen sille niin kiltti, vaikka se kohtelee mua päin vittua. Ehkäpä Sonja huolisi mut takaisin jos olisin tylympi sitä kohtaan? - Unohda se ämmän! Etkö muka ole löytänyt Sonjan jälkeen ketään? - Aika hiljasta on ollu. Mä olen tosiaan ujo ja kiltti. Yhtä Venlaa tapailin hetken aikaa. Ylitin itseni ja menin juttelemaan sille baarissa. Se oli hyvännäköinen. Pari kertaa sitten treffattiin. Kun aloin suutelemaan, niin se täräytti: "Taitaa olla paras ettei jatketa pidemmälle. Mulla on sellainen fiilis, että mä olen sulle pelkkä vittu, enkä mitään muuta." Järkytyin noista sanoista, koska ne olivat ihan totta. Itseasiassa ainoa kiinnostava lause mitä se mulle sanoi. - Joo, naiset kyllä huomaa tollaset jutut. Ainakin jos ne ei ole idiootteja. - Jep. Nyt hävettää. Olin tosi limainen ja nöyristelin sille. Silti se huomasi, ettei mua oikeasti kiinnostanut sen jutut. - Sä olet liian epätoivoinen, Mika nauraa. - Asennetta jätkä, asennetta! Pitää olla viekas ja taktikoida. Pitää olla niljakas ja luiskahtaa otteesta. Muuten sut tuhotaan! Täytyy olla kameleontti! Aina tilanteen mukaan ja sielu kumminkin sisään! Pitää löytää oma tyyli ja sitten muokata sitä hautaan asti. Pitää olla joustava ja venyvä. Hinkata ja viilata. Mutta kohtuus siinäkin. Kohtuus kaikessa. Muuten hajoaa kappaleiksi ja identiteetti katoaa. Pitää kaluta nurkat ja kolot, että oppii tällaiset jutut! Mutta silti ei ole koskaan valmis. Ihminen on monessa asiassa amatööri hautaan asti. Tuhat vuotta voisi riittää, että oppisi elämään. Nyt tää elämä on tämmöstä kuivaharjoittelua. Juuri kun alkaa tajuamaan jostain jotain, niin kuolee. Tajuutko sä?

Älä välitä, en mäkään. Eihän mun jutuissa ole mitään järkeä, vai onko? - Kyllä toi ihan hauskalta kuulosti. - Jaa, no hyvä. Mihin jäinkään? Ainiin! Mä uskon, että sun sisälläsi asuu särmikäs ja karismaattinen mies. Monessa ihmisessä piilee suuret voimavarat, pitää vaan harjoitella sinnikäästi! Ja vaikka sä olisitkin mestari, niin silti voi mennä metsään. Täytyy mokata, että oppii. Liika itsekritiikko siis vittuun! Itsekritiikki on taiteilijan, naistenmiehen, tai vaikkapa muotisuunnittelijan pahin vihollinen! Siis ainakin jos on lahjakas! Sä oot lahjakas monessa asiassa, joten et siis tarvi liikaa itsekritiikkiä. Sun kannattaa antaa mennä, eikä koko ajan pelätä. Iloitse siis vähän ja lopeta toi masistelut! Se on rumaa. Goottirokin kultakausi meni jo. Synkistely ei ole enää in. Se on hyvä juttu, hippinä on paljon hauskenpää. Pitäs varmaan kasvattaa rastat ja halailla puita. Mä olen meinaan itsekin välillä aika masentunut, vaikka sulle tämmöistä maailmaa syleilevää roskaa puhunkin. En näe malkaa omassa silmässäni. Niinhän se aina menee. - Ai oletko säkin masentunut? kysyn. - Olen mä aina joskus... Mähän olen suomalainen mies! Mutta ei kiinnosta! Mä pelaan niillä korteilla mitä mulle on jaettu ja joskus vedän ässän hihasta... - Sä oot tosi ainutlaatuinen tyyppi kun pääset vauhtiin. Käskit mun kiinnittää huomiota positiivisiin asioihin. Nyt mä keksin ainakin yhden. Ystävät. Ilman niitä mä en ole mitään. Ei ihme, että mua masensi kun olen ollut viime aikoina niin paljon yksin. Sori, kun oon näin sentimentaalinen, mutta sä olet mahtava ihminen! - Enkä ole! Mika huutaa. - Mä oon perseestä ja tulen aina olemaan! Tai en tiedä. Kai mä sitten olen mahtava ihminen, jos niin sanot. Se on kyllä valhetta, mutta valheessa on joskus parempi elää. Tieto lisää tuskaa. Olisinpa mä joku eläin, vaikkapa mufloni, niin ei tarvisi rasittaa päätään kaikilla turhilla neurooseilla. Ihmisenä oleminen on vaikeaa ja sen takia kaikki vetää päänsä täyteen mömmöjä. Pitäsköhän meijänkin ruveta vetämään huumeita? Mä en oo koskaan edes polttanu pilvee. Ei mua kiinnosta! Mä en halua elää valheessa! Mä haluan totuuden! TOTUUDEN! Mistä mä sen löydän? Pitääkö mun ruveta luostarimunkiksi, tai buddhalaiseksi? No, vuorille voisi ainakin lähteä vaeltamaan. Se voisi olla hauskaa! Lähdetään heti! Siellä voi toisaalta olla jotain hillibilejä, jotka raiskaa meidät. Ei mennä mihinkään! Pysytään paikoillamme! Muumiodutaan! Maailma pyörii ilman meitäkin! - Rauhoitu! sanon. - Nyt sä puhut jo tosi sekavia... - Niin puhun. Ihan itseäkin hirvittää. Mutta ihan sama! Mä en jaksa enää himmata. Aina ei voi elää säästöliekillä. Tänään mä annan mennä. Täältä kuule pesee! Lähdetään kävelemään Turun linja-autoasemalle päin. Mika asuu vähän kauempana. Jossain Paraisilla. En muista tarkalleen. Aurinko on jo laskenut ja alkaa olla pimeä. Mikalla on huonompi viinapää, joten se on aika levoton. Juttu ryöppyä sen suusta täysin estottomasti. Välillä se ottaa loikkia ja juoksuaskelia. Saavumme torille. Mika ottaa tanssi-askelia asfaltilla ja sitten vetää spagaatin. Jätkällä on hyvä kunto, täytyy myöntää. Ihmiset katsovat vähän kummeksuen. - Mitä te siinä tuijotatte!? Mika huutaa. - Kai ihminen saa joskus pitää hauskaa!? Mua te että pysty murtamaan! Mä olen jo monessa liemessä keitetty! Mulla on hyvä kunto ja mä olen elämän moniottelija! Mua on yritetty monta kertaa painaa maan rakoon! Mua on vältelty kuin ruttoa! Mua on kohdeltu kuin halpaa huoraa, eikä ole annettu edes rahaa! Mua on työnnetty alas, alas, alas!! Jumalauta, että alkoi vituttamaan! Ei helvetti! Tää on jo liikaa! Voi saatanan saatanan saatana! Vittuuuuu!!! AAAAAARRRRRRGGGGHHHH!!!! Mika lysähtää maahan keskelle toria. Juoksen pelästyneenä sen luo ja kyykistyn maahan. - Onko kaikki kunnossa? kysyn. - On, on. Kaikki on oikein hyvin! Piti vaan saada vähän avautua. - No helpottiko? kysyn. - Juu, helpotti. Helpotti oikein paljon. Teki oikein mojovaa! Mika vastaa. Sitten on aivan hiljaista. 5. Nostan Mikan ylös maasta. Annan sille savukkeen. Ollaan vielä hetki hiljaa. Epäröin hetken ja sitten halaan sitä lujasti. Mika on mun ystävä. Rakastan sitä. Niin paljon kuin suomalainen heteromies voi rakastaa. Jos olisin homo, niin panisin Mikaa. Siis jos se antaisi. Ei se varmaan antaisi. Sehän on hetero, enkä mä varmaan olisi muutenkaan sen

tyyliä. Ihan sama. Puristan sitä vielä vähän kovempaa. - Riittäiskö jo? Mika kysyy. Tajuan, että me ollaan halattu jo kauan. Poikarakkautta ei pitäisi näyttää näin avoimesti. Se ei ole coolia. Pitää olla macho. Lopetan halaamisen. Mika tuijottaa maahan ja hieroo silmiään. - Mulla on näköjään joku roska silmässä, se sanoo. Valehtelee ihan turhaan. Ei miehen aina tarvi olla macho. Heikkouden paljastaminen; se on todellista vahvuutta! No joo, joku roti toki siinäkin. Jatketaan matkaa linja-autoasemalle. Kohta lähtee Mikan viimeinen bussi. On jo viileä. Sumua ilmassa. Katson ympärille. Kaupunki on tunnelmallinen. "Hyvä atmosfääri" sanoisi joku elitistisempi tyyppi. - Kyllä kaikki järjestyy. Usko mua, Mika sanoo ja mä uskon. Mika nousee bussiin ja lähden laahustamaan kotiin päin. Tajuan että on yö. Arkipäivä. Ihmisiä ei näy. Kuulen Juna-asemalta kuulutuksen. Muuten on hiljaista. Olen yksin. Näin ei ole hyvä. Mulla on helvetin ikävä Mikaa. Se on ollut jo kaksi minuuttia pois. Onneksi on hyviä ystäviä joita ikävöidä. Käveleminen on hidasta. Täällä on kylmä. Olisipa jopo tai siivet. Onneksi on sentään jalat. Lähden juoksemaan. Tunnen vauhdin ja kylmä viiman kasvoilla. Maisemat kiitä mun ohi pikakelauksella. Katuvalot. Torihese. Wikken kulma. Kirjasto. Jokiranta. Iso citykani pomppii tien yli. Kuvittelen sille nahkarotsin ja aurinkolasit, hahah! Sitten tulee joku koiraa taluttava mimmi. Hyvännäköinen. Olisi pitänyt napata mukaan. Sonja ei enää kiinnosta. Tuntuu hyvältä juosta. Kiidän halki öisen Turun. On fiilis kuin juoksisin jotain pako. Mitä? Ehkä depistä. Se ei saa mua kiinni jos juoksen tarpeeksi kovaa. Mika on oikeassa - pienistä asioista tulee usein parhaat kiksit. Asennetta kehiin ja itsesääli vittuun! Ehkä voisi alkaa harrastamaan juoksua? Adrenaliinin määrä on valtava. Tulee puhdistunut olo. Kiihdytän vauhtia. Pois alta!